

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921. - ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. 114

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 6 ΜΑΡΤΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΥ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
ΟΔΟΣ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 15.— Έξάρ. δρ. 8
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > 20.— > 10
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Συντάκται και συνεργάται οι καλλίτεροι και γνωστότατοι των Έλλήνων δημοσιογράφων.

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Δ. ΓΕΝΟΒΕΛΛΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Σ. ΚΟΛΜΑΝ

Μ' αγαπάει... δὲ μ' αγαπάει...

ΚΕΚΤΗΜΕΝΗ ΤΑΧΥΤΗΣ

Το παιδί αντίσταρακοσιανή πράγμα, παιδιά μου, έλεγε ένας πολύπειρος γνώστης των έγκομιών, έρετες που είνε;

— Σας άκουσα. — Άκριβός ή πρώτη βδομάδα της? Σαρακοστής; Ποτέ ό ήχος της καμπάνας του έσπερινού δεν έφθασε περισσότερο μακρύνος, και ξένος ες όλα τα τρυφερά αυτιά, τα οποία συγκίνη άλλοτε ιδιαιτέρως, όσον αύτως τός ή μέσας, Υπάρχει τόση κεντημένη ταχύτης πρός τή γλάντι και πρός τή άμάρτημα, τόση δέ όλίγη διάθεσις πρός μετάνοιαν και προσευχήν!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Ναί, Πάτερ μου, θα σου εξομολογηθώ με κάθε ελιγκνίαν τα άμάρτημά μου, για να με οδηγήσης στό δρόμο του Θεού και να με συγχωρήσης.

Όχι, κακό κορίτσι δεν είμαι, πάτερ μου, ούτε τρέλλες περισσότερες από κάθε άλλο κορίτσι έσμαι της Αποκρίτης. Φυσικά, έχρησα κι' εγώ πολύ, άρεθήκα στην άγκαλιά γνωστών και άγνωστων μου κυρίων, έταγοθήκα, εντύθηκα παρηγόσιος, έταίρια, γέλασα, άφησα να μου κάνουν κόρες, να μου ψιθυρίζουν γλυκύλογα στ' αυτί, να με ταϊμπήσουν όμοια δέν θυμάμαι καλά γι' αυτό—δλ' αυτά όμως έπιτρέπονται σ' ένα κορίτσι όταν φορηή μάσκα, κι' όλα τα κορίτσια γι' αυτό φορούν μάσκα της Αποκρίτης.

Ναί, Πάτερ μου, θα σου εξομολογηθώ με κάθε ελιγκνίαν τα άμάρτημά μου, για να με οδηγήσης στό δρόμο του Θεού και να με συγχωρήσης.

Όχι, κακό κορίτσι δεν είμαι, πάτερ μου, ούτε τρέλλες περισσότερες από κάθε άλλο κορίτσι έσμαι της Αποκρίτης. Φυσικά, έχρησα κι' εγώ πολύ, άρεθήκα στην άγκαλιά γνωστών και άγνωστων μου κυρίων, έταγοθήκα, εντύθηκα παρηγόσιος, έταίρια, γέλασα, άφησα να μου κάνουν κόρες, να μου ψιθυρίζουν γλυκύλογα στ' αυτί, να με ταϊμπήσουν όμοια δέν θυμάμαι καλά γι' αυτό—δλ' αυτά όμως έπιτρέπονται σ' ένα κορίτσι όταν φορηή μάσκα, κι' όλα τα κορίτσια γι' αυτό φορούν μάσκα της Αποκρίτης.

Ναί, Πάτερ μου, θα σου εξομολογηθώ με κάθε ελιγκνίαν τα άμάρτημά μου, για να με οδηγήσης στό δρόμο του Θεού και να με συγχωρήσης.

Όχι, κακό κορίτσι δεν είμαι, πάτερ μου, ούτε τρέλλες περισσότερες από κάθε άλλο κορίτσι έσμαι της Αποκρίτης. Φυσικά, έχρησα κι' εγώ πολύ, άρεθήκα στην άγκαλιά γνωστών και άγνωστων μου κυρίων, έταγοθήκα, εντύθηκα παρηγόσιος, έταίρια, γέλασα, άφησα να μου κάνουν κόρες, να μου ψιθυρίζουν γλυκύλογα στ' αυτί, να με ταϊμπήσουν όμοια δέν θυμάμαι καλά γι' αυτό—δλ' αυτά όμως έπιτρέπονται σ' ένα κορίτσι όταν φορηή μάσκα, κι' όλα τα κορίτσια γι' αυτό φορούν μάσκα της Αποκρίτης.

Ναί, Πάτερ μου, θα σου εξομολογηθώ με κάθε ελιγκνίαν τα άμάρτημά μου, για να με οδηγήσης στό δρόμο του Θεού και να με συγχωρήσης.

Όχι, κακό κορίτσι δεν είμαι, πάτερ μου, ούτε τρέλλες περισσότερες από κάθε άλλο κορίτσι έσμαι της Αποκρίτης. Φυσικά, έχρησα κι' εγώ πολύ, άρεθήκα στην άγκαλιά γνωστών και άγνωστων μου κυρίων, έταγοθήκα, εντύθηκα παρηγόσιος, έταίρια, γέλασα, άφησα να μου κάνουν κόρες, να μου ψιθυρίζουν γλυκύλογα στ' αυτί, να με ταϊμπήσουν όμοια δέν θυμάμαι καλά γι' αυτό—δλ' αυτά όμως έπιτρέπονται σ' ένα κορίτσι όταν φορηή μάσκα, κι' όλα τα κορίτσια γι' αυτό φορούν μάσκα της Αποκρίτης.

Ναί, Πάτερ μου, θα σου εξομολογηθώ με κάθε ελιγκνίαν τα άμάρτημά μου, για να με οδηγήσης στό δρόμο του Θεού και να με συγχωρήσης.

Όχι, κακό κορίτσι δεν είμαι, πάτερ μου, ούτε τρέλλες περισσότερες από κάθε άλλο κορίτσι έσμαι της Αποκρίτης. Φυσικά, έχρησα κι' εγώ πολύ, άρεθήκα στην άγκαλιά γνωστών και άγνωστων μου κυρίων, έταγοθήκα, εντύθηκα παρηγόσιος, έταίρια, γέλασα, άφησα να μου κάνουν κόρες, να μου ψιθυρίζουν γλυκύλογα στ' αυτί, να με ταϊμπήσουν όμοια δέν θυμάμαι καλά γι' αυτό—δλ' αυτά όμως έπιτρέπονται σ' ένα κορίτσι όταν φορηή μάσκα, κι' όλα τα κορίτσια γι' αυτό φορούν μάσκα της Αποκρίτης.

Ναί, Πάτερ μου, θα σου εξομολογηθώ με κάθε ελιγκνίαν τα άμάρτημά μου, για να με οδηγήσης στό δρόμο του Θεού και να με συγχωρήσης.

Όχι, κακό κορίτσι δεν είμαι, πάτερ μου, ούτε τρέλλες περισσότερες από κάθε άλλο κορίτσι έσμαι της Αποκρίτης. Φυσικά, έχρησα κι' εγώ πολύ, άρεθήκα στην άγκαλιά γνωστών και άγνωστων μου κυρίων, έταγοθήκα, εντύθηκα παρηγόσιος, έταίρια, γέλασα, άφησα να μου κάνουν κόρες, να μου ψιθυρίζουν γλυκύλογα στ' αυτί, να με ταϊμπήσουν όμοια δέν θυμάμαι καλά γι' αυτό—δλ' αυτά όμως έπιτρέπονται σ' ένα κορίτσι όταν φορηή μάσκα, κι' όλα τα κορίτσια γι' αυτό φορούν μάσκα της Αποκρίτης.

Ναί, Πάτερ μου, θα σου εξομολογηθώ με κάθε ελιγκνίαν τα άμάρτημά μου, για να με οδηγήσης στό δρόμο του Θεού και να με συγχωρήσης.

Όχι, κακό κορίτσι δεν είμαι, πάτερ μου, ούτε τρέλλες περισσότερες από κάθε άλλο κορίτσι έσμαι της Αποκρίτης. Φυσικά, έχρησα κι' εγώ πολύ, άρεθήκα στην άγκαλιά γνωστών και άγνωστων μου κυρίων, έταγοθήκα, εντύθηκα παρηγόσιος, έταίρια, γέλασα, άφησα να μου κάνουν κόρες, να μου ψιθυρίζουν γλυκύλογα στ' αυτί, να με ταϊμπήσουν όμοια δέν θυμάμαι καλά γι' αυτό—δλ' αυτά όμως έπιτρέπονται σ' ένα κορίτσι όταν φορηή μάσκα, κι' όλα τα κορίτσια γι' αυτό φορούν μάσκα της Αποκρίτης.

Ναί, Πάτερ μου, θα σου εξομολογηθώ με κάθε ελιγκνίαν τα άμάρτημά μου, για να με οδηγήσης στό δρόμο του Θεού και να με συγχωρήσης.

Όχι, κακό κορίτσι δεν είμαι, πάτερ μου, ούτε τρέλλες περισσότερες από κάθε άλλο κορίτσι έσμαι της Αποκρίτης. Φυσικά, έχρησα κι' εγώ πολύ, άρεθήκα στην άγκαλιά γνωστών και άγνωστων μου κυρίων, έταγοθήκα, εντύθηκα παρηγόσιος, έταίρια, γέλασα, άφησα να μου κάνουν κόρες, να μου ψιθυρίζουν γλυκύλογα στ' αυτί, να με ταϊμπήσουν όμοια δέν θυμάμαι καλά γι' αυτό—δλ' αυτά όμως έπιτρέπονται σ' ένα κορίτσι όταν φορηή μάσκα, κι' όλα τα κορίτσια γι' αυτό φορούν μάσκα της Αποκρίτης.

ρόνος και σηκώνω ψηλά τα χέρια μου και στροφογυρίζω σαν δένδρογαλιά και σιβίζω και θρονώμι και θαυμάζω κάθε λεπτομέρεια. Υσ'ερα κνηγήμενη από τόν πόθο, άταφιασμένη, σβίζω τό φως, και πέφτω στο κρεβάτι μου και κουλουριάζομαι και χαιδέω και χαιδέω του κορμιού μου τό θέλητρού που άποκαρμωμένη να βυθισθώ σ' έναν βροχύν, χαιτών ύπνον... Τέτοια καλά, τό ζήλευσα, πάτερ μου, δεν έβλεπα να τό χαρή άλλος, θελω εγώ να τό χαρώ... Είμ' έρωτευμένη με τόν έαυτό μου— να τό μεγάλο άμάρτημά μου και συγχωρέσέ με, πάτερ μου.

Τό σκέφθηκα κι' εγώ αύτό, πάτερ μου, πώς πρέπει ν' αγαπήσω έναν νέον, για να λατρεύω σ' αυτόν τόν έαυτό μου, για να καθρεφίζω τα θέλητρά μου στ' αμάτια του. Μα να ιδώ θα μπορούσα να βρω έναν τέτοιον νέον, κι' άν τίν βρω, θα μπορούσα τόν αγαπήσω!

Ναί, ναί, θα προσπαθήσω, πάτερ μου, ν' αγαπήσω έναν άνδρα, γιατί αύτός είνε ό σωστός κι' ό φυσικός έρωτός, κι' όταν τόν λατρεύω αύτός τόν έρωτά, θάρηλα να σου τό πω, για να με συγχωρήσης, πάτερ μου. ROMEO

ΣΕΚΑΣΜΕΝΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΡΥΦΕΡΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ

II

Φίλη μου, μοναδική μου φίλη, Πώς σ' αγαπά! Ποτέ άνδρικός δεν αγαπήσε όπως εγώ σ' αγαπά! Είμαι χαμένος, πλημμυρισμένος από έρωτά είμαι πνιγμένος στη γαλήνη λίμνη των ματιών σου! Δεν έρω πιά άν ζω, άν άναπνέω, άν βλέπω, έξω μόνον πώς σ' αγαπά, σ' αγαπά σαν τή σάρκα μου και σαν τό αίμα μου κι' έναν έρωτα είδολολοτηκύν.

Οί άλλοι με παρούν για τρελλός, μα δε με ενδιαφέρει γι' αυτούς. Δέν πώς έχω άλλον έρωτό, τόν έρωτά καλό, με φαρμακάνει, δίνει αγάπη, αγάπη, σ' αγαπά. Δέν πώς ή ζήλεια είνε ισχυρότερη απ' τόν έρωτά, ό δικός μου ό έρωτός είνε άνώτερος κι' απ' τή ζήλεια άκόμα! Σ' αγαπά! Κι' άν είμαι τρελλός, είνε στ' αμάτια σου, στό στόμα σου, στην καρδιά σου, σ' όλας τόν σώμα, που πλακίεται τό λογικό μου. Αίμα δινό σ'ενα ή άρρώσ με να τό ξαναπαρά με τό φλογισμένα χείλη μου. Σ' αγαπά.

III

Άκριβή μου φίλη, Άλλοίμονό μου! Ένας μήνας είνε που κλάω μακριά σου, που δεν σ' έχω πιά κοντά μου, που ή ένταξία μου δούθθηκε! Κι' ό, τόσος κάθε πρωί που έπνέω, σ' αναζητώ, δέν σ' έ βρίσκω πια! μου, και μου φαίνεται πώς ό μισός έαυτός μου μου λείπει.

Κάθε βράδυ, όταν πέφτω στό κρεβάτι, δέν παραλείπω ποτέ να σου κλάω θεία, μαζεύομαι κοντά στον τοίχο, κι' άπλώνω τό μπράτσο μου, περιμένοντας ν' άκουμηθείς άπάνω τό χανθό σου έλασρό κεφάλι για να τό κλείσω μέσα! Τί εύκολα που σσηνθίζεις κινήσεις στην ένταξία! Η θελα πολλά να σου γράψω, μα δεν μπορώ. Κλείνω τό γράμμα, γιατί βιάζομαι να κλείρω. Άντίο.

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΣΚΕΨΗΣΙΣ

Ότις αισθητόμεθα ύποθέτω (όπως ή ώμορφος, έννοείται ή άλλος δεν κινούσιν στό λογισμό) εύχαρίστησαν να κινταζόμεθα στην καθρέφτη. Τό θέαμα τού προσώπου μας μάς έμπνέει την άπόδοθη σκέψη: «Βεβαιότατα, μικρή μου Ίουλιανή, είσαι σής ό ωραιοσύνη σου, σή ύψη! Καλό κι' αύτό. Άλλά πόσο θα ήταν περισσότερο εύχάριστο ν' άκούγαμε αύτή την φωνή, να τήν λέγ ή ήλιος ό καθρέφτης... Δοιπόν, ένα φίλος, είν' ένας καθρέφτης που μιλάει.

Οί παιδι εναίσθητοι, οί παιδι γνωστικοί άνδρες κάνουν τίς γυναίκες που αγαπούν να υποφέρουν τίς κίνων να υποφέρουν, κι' αιδώνονται γι' αυτό μία σκληρή άπόλαση. Γιατί αύτός ό πόθος της γυναίκας είνε ή από άδυσχελεμένη άπόδειξη τού έρωτός. Τα δάκρυα της έρωτικής εμπνέουν περισσότερο έμπιστοσύνη στον έρωτά όταν άπομακρύνεται, ή ή παραφορές της καρδιάς της όταν ξαναγυρίζει. Την ώρα που κλαδεί ό κορνελάς, ό Ρωμαίος μορσι να γυροίη άν αγαπάται. Μαργαλ Προβώ

ΚΡΙΝΑ

Από κρίνα δόλωσκα κι' άδερφομένα με μέλισσα στη μέση τό φίλε! Κρίνα τό στήθια σου τό μαρμάρια κι' εγώ μία πεταλούδα φτωχική. Άρτα Νίκος Παγουλάτος

ΤΙ ΕΛΕΓΕ ΤΑΧΑΡΤΙΑ ΕΣΗΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ ΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΦΦΜΑΝ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Η ΒΑΡΚΑΡΟΛΑ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

(Συνέχεια τετάρτη)

—Μά πέπει λουζόν, να τό διολογώσω, δι.

—Μά τί;... Μήπως έληγορήσατε τό είδαλον σας στής Τρολιέτας; Τότε τό μόνο που έχετε να κάμτε είνε να ξαναγυρίστε στον τόπο σας. Υποθέτω ότι ή αγαπημένη σας γυναίκα καθόλον δεν θα σκεοιούθη πού έχάσατε τό είδαλον σας, άρμει ότι δα σ' έξανεούρη σδον και άκέραιον.

Εγώ ή άμωρα πάντοτε έπροχωρούσε μέσα στό σκοτάδι συνήτησε μία παρέα διασκέδα στον οί όποιοι έπέστρεφαν ες τό σπία του τό με λαμπάδες άνημέρες. Ο Έρασμος πρεσβήθησε τό συντηροφό, και με φρίκη άνεγνώρισε τόν κοκκινορομένιον άνθρωπον τόν όποιον ό φίλος του Φρειδερίκος ώνόμασε Δαπερτόνιον. Με ένα πήδημα έρριπήθ έξω απ' τό άμάκι και ώρησε όλοταχάς κοντα σ' έκείνους που έκροτούσαν τής λαμπάδες, μεταξύ τών όποιων διέκρινε τόν Φρειδερίκον.

—Σώσε με! τού έπιθέτοιο σχεδόν λογοθύμωμενο, δίχως όμως να τού προσθήρη πώς έχοσε τό είδαλον του.

Ο Φρειδερίκος τόν έβροθήσε να φύγη έπιπνοσ όπ' τή Φρεσεντιν.

Ο άιτοχος Σπινερ έγραψε άργότερα τήν ιστορία αύτού τού θλιβέσου ταξειδιού κι' εί περιπέτειές του είνε απαράκτιες. Μία μέρα, ένθ έξηγούνημένοσ ματ'ε σ' ένα πανδοχείο για ν' άναπαύθη, ελεχ τήν άπερισκεψία να καθήση άπάνω σ' έναν καθρέφτη. Ο ύπνρετη έπρόσεξε πώς τό είδαλον του ταξειδιώτου δεν διεκρίνετο καθόλον στην καθρέφτη, τότε στους άλλους, και ό λίγο έθιασε ή άστυνομία κι' είδοποιήσε τόν Σπινερ ή να παρουσιάζω τό είδαλον του ή να έγκαταλείψη άμέσως τό χωριό, γιατί έννομούθη πώς ελεχ σχέσεις με τόν Σατανά.

Τέλος έφθασε στην πατρίδα του. Η γυναίκα του τόν ύποδέχθηκε μ' άνοιχτή άγκαλιά, δσαν όμως άνεκάλυψε κι' αύτή ότι τού έλειπε τό είδαλον του, τόν άποπήρη και τόν έδιωξε. Δέν είσαι σ' ό Έρασμός μου, είσαι ό Έξαποδά του έλεγε κι' έστουροκοιλιόταν. Ο Έρασμος, μισοτέλλος, έφυγε απ' τό σπία του και τρέβησε εκ χωράρια έζημικά, όπου τού παρουσιάσθηκε πάλι ή μορφή τής Τρολιέτας. «Αλλοίμονό μου! τίς έλεγε, τί κοκό σου κορμα και με τρωγάνει έτσι; Η γυναίκα μου μ' έδιωξε, όλοι μ' άποφρονούν σαν τόν Διάβολο, Τρολιέτσια, λυπήσου με... Πού θα ό έξανεούρη;»

—Έδώ κοντά, φίλε μου, τόν άπεκρίθη μία φωνή τόν άπαιον Δαπερτόνιον, ό όποιοσ τού είπε ότι ή Τρολιέτσια τόν άγοσά και τόν ποσθη, αλλά για να τεν κόρη έξ όλοκληρου δικόν της έπερτε κι' αύτός ν' άπαλλάγη απ' όλους τούς δικούς του. Γι' αύτό τόν έπρότεινε να δηλητηριάση τή γυναίκα του και τήν κόρη του μ' ένα δηλητήριο που θα όδινε αύτός.

Ο Έρασμος, τρέμων συγκρομος, εφρέθηκε έξαφνα στό δωμάτιον όπου έμοιόταν ή γυναίκα του κι' ή κόρη του. Κι' έπει τό παρυσιάσθηκε πάλι ή Τρολιέτσια, μοδούνην, ύπερωραία, κοσμητή, και προσκοιθούσε να τεν καταφέρη να δηλητηριάση τούς δύο δικούς του. Τη στιγμή όμως που, λιγωμένος απ' τή χαρά της ήτον έτοιμος να ιδώσθη, μο φωνή, ή φωνή της γυναίκας, τού άκούσθηκε: «Έρασμος θέλεις να διαση τήν ψυχή σου στό Σατανά; Δα τ' όνομα τού Χριστού σ' όνομα τού Χριστού έλαβε μορφή και παρουσιάσθηκε σαν πύγιο φάντοσμα. Σιωπός τρομερός έγράταζε τό σπία, τό πάτωμα άνοιόθηκε και τό πύριον φαντόματα της Τρολιέτας και τού Δαπερτόνιον έξεφρονίσθησαν. Η γυναίκα του τόν έλυπήθηκε τόν Έρασμο και προσπαθήσε να τόν παρηγορήση στην άγκαλιά της. Τίποτος όμως δεν καθρέφθηκε να τόν άπαλλάξη από τό μορτύριό τού, έβλεπε καθρέφτη και τόν έπαινε γυλιέριο, κι' άπό, έτσι δυστυχισμένος έζησε λίγον καιρό άκόμα, πέθανε ύστερα καταφρονέμενος, κολαυόμενος, καταφρονέμενος, όπως τόν έννομιζον όλοι. Και τό πάτωμα τού κάκοψαν, δεν τώθισαν... (Τέλος τού Μαγεμένου Καθρέφτου)

Η ΒΑΡΚΑΡΟΛΑ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

Τό δειλινό της 3 Οκτωβρίου 1854 έμπαινε στό λιμάνι της Βενετίας ή μεγάλη φρεγάτα «Βουέντατος» που έφεριε τόν καινούργιο δόγη Μαρινο Φολιέρο νιγητήν όπ' τήν πρώτη του ναυμαχία με τό στόλο της Γένοβας. Μά τό λιμάνι ελεχ φροντυνισμένο. Θεώρατα κύματα

σείκ ζαν τό «Βουέντατος» και τό περφόρνο αλλοι με τό βαγνιόνο λιωτάρι έπιδόνη να βουλαζή. Ο λαός ελεχ συγκεντρωθή στις άκρες τού λιμανιού και παρακολούθησε μ' άγωνία τήν άγρία πάλη της φρεγάτας με τό άνημερο σιοι χείρι της θαλάσσης. Τό πλοίο δεν μπορούσε να μη όσο μεγάλο κανάλι, θα τωσέταν στις πέτρες. Έχρηόζονταν μία καλά γόνδολα μ' έναν γενταίον βαρκέρη για τό σόση τό δόγη! —Γι' αύτση τό δόγη! Γλυτώστε τό δόγη! φώναζε ό λαός.

Κι' ό σωτήρ του διν άργησε να βρεθί. Ο φταχός, μα γενναίωκαρος γονδολιέρος Άντόνιο πήδησε όσ μία γόνδολα, άρραξε στό γαστήρ του μπράτσα τό κορμί ή ή γόνδολα πέταξε στό κύματό σαν δελφίν. Και ό λίγο έγύριζε με τό δόγη μέσα. Ο Μαρινο Φολιέρος ελεχ σωθή, κι' ό λαός έξηγοκρινόταζε τόν σωτήρη του.

Τήν άλλη μέρα ό Άντόνιο προσεκήλή στό δουκικό παλάτι κι' ό δόκος ό Δόγησ τώδωκε με τό χέρι του ένα σακούλακι με τρεις χιλιάδες τακίγια μέσα και τόν εύχαρίστησε με λόγια έπαινετικά. Ο Άντόνιο έφυγε χαρομένοσ γιατί μ' αύτή τή μικρή περιουσία θα μπορούσε να ζήση λίγο άνετα, κι' όχι να δουλέη, όπως τάρα, σ' άλλους που ελεχ τίς γονδολές για να κερδίη τό ψωμί του μ' άγώνα. Και πρέπει να ποτς πώς μ' όλα τό κορμολοιόμενα ρούχα του, τό έσπερο πρόσωπό του τό γελοίοσ χέρια του Άντόνιο έδειχον πας ήταν εύγενής καταγωγής. Το λάσσοσμο κορμι του με τής κοινοκές γυαμμές, τό κασταά και ό σγουρά μεταίγια μαλλία του, ή έκφρασις τών ματιών του, όλα έμυαυρούσαν πώς αύτό τό καινούργιο πωληκάρι ελεχ γενιτήν κι' ελεχ άνακράση μέσα με κλόουνο περιβόλον. Κι' άν κατήνησε βαρκέρη, αύτό άφείλετο σέ καποις κοπή μορφα που τόν κατέτρεχε.

Σέ λίγες μέρες ή Βενετία για ραζε τούς γάμους τού καινούργιου δόγη της με τήν Άνουντοια τού μαγιστορά της όμορφής όπως τήν έλεγον. Ο Μαρινο Φολιέρος δεν ήτο νέος, ήτο ένας γέρος έβρομηγνάρης, έ φ ή Άνουντοιατά ήταν ένας άγγελος μόλις δεκαενέα χρόνων. Μα ήταν τόσο όμορφη και τόσο άθάλα, που ό δόγησ τόν έρωτεύθηκε άμέσως μόλις τήν είδε, και τρελλός όπ' τή κοιλία της άπεφάσισε να τήν παντρευθί, δίχως να λογαρήση τό σφέλια τών ύπνκων του για ένα τόσο δυσσολόγο συνυποτίον. Άλλως τε τόν έθεόβουρε στην γάμο αυτών κι' ό γεροσοιστής Βοδέρη, ό θεός της Άνουντοιατας, που τού τήν έπροέβησε για πολιτικό σκοπόσ. Κι' ό γάμος έγινε, κι' ή Βενετία γιωραζε.

Τήν ίδια έκείνη μέρα ένας όμορφος νέος, κορψά γνυμένος περιδούβησε τό Ριάτο. Στην τσέπη του κούδωνιζε ένα πογγί γερτό χρυσό τοκένια. Φαίνεται γλεντέζο. Τό πλάτι μέταλλο του είνε σβλασμένο από ποσάδες ρυτίδες. Ελεχ τόχα από καταγορήσις ή μήπως ελεχ σημάδι που τού άφηναν τό βασινα της περσμετής ζωής του; Πηγοιόρκεται σαρματά. Η περσαστρια τού είνε διαστακική, άνηγοχη. Έξοφα φαίνεται να ποίρη κάποια άπόφαση Ριζοφάνα και τού σ' άκούσθη τήν φωνή: «Έρασμος θέλεις να διαση τήν ψυχή σου στό Σατανά; Δα τ' όνομα τού Χριστού σ' όνομα τού Χριστού έλαβε μορφή και παρουσιάσθηκε σαν πύγιο φάντοσμα. Σιωπός τρομερός έγράταζε τό σπία, τό πάτωμα άνοιόθηκε και τό πύριον φαντόματα της Τρολιέτας και τού Δαπερτόνιον έξεφρονίσθησαν. Η γυναίκα του τόν έλυπήθηκε τόν Έρασμο και προσπαθήσε να τόν παρηγορήση στην άγκαλιά της. Τίποτος όμως δεν καθρέφθηκε να τόν άπαλλάξη από τό μορτύριό τού, έβλεπε καθρέφτη και τόν έπαινε γυλιέριο, κι' άπό, έτσι δυστυχισμένος έζησε λίγον καιρό άκόμα, πέθανε ύστερα καταφρονέμενος, κολαυόμενος, καταφρονέμενος, όπως τόν έννομιζον όλοι. Και τό πάτωμα τού κάκοψαν, δεν τώθισαν... (Τέλος τού Μαγεμένου Καθρέφτου)

Η μορφή της τελευταίας γυμων μου θυμίζει πάντα τή μορφή εκείνη που συνιδέει τούς στρατιώτες που έκινούσιν για τόν πόλεμο. Έρρίκος Άνις

Τήν ίδια έκείνη μέρα ένας όμορφος νέος, κορψά γνυμένος περιδούβησε τό Ριάτο. Στην τσέπη του κούδωνιζε ένα πογγί γερτό χρυσό τοκένια. Φαίνεται γλεντέζο. Τό πλάτι μέταλλο του είνε σβλασμένο από ποσάδες ρυτίδες. Ελεχ τόχα από καταγορήσις ή μήπως ελεχ σημάδι που τού άφηναν τό βασινα της περσμετής ζωής του; Πηγοιόρκεται σαρματά. Η περσαστρια τού είνε διαστακική, άνηγοχη. Έξοφα φαίνεται να ποίρη κάποια άπόφαση Ριζοφάνα και τού σ' άκούσθη τήν φωνή: «Έρασμος θέλεις να διαση τήν ψυχή σου στό Σατανά; Δα τ' όνομα τού Χριστού σ' όνομα τού Χριστού έλαβε μορφή και παρουσιάσθηκε σαν πύγιο φάντοσμα. Σιωπός τρομερός έγράταζε τό σπία, τό πάτωμα άνοιόθηκε και τό πύριον φαντόματα της Τρολιέτας και τού Δαπερτόνιον έξεφρονίσθησαν. Η γυναίκα του τόν έλυπήθηκε τόν Έρασμο και προσπαθήσε να τόν παρηγορήση στην άγκαλιά της. Τίποτος όμως δεν καθρέφθηκε να τόν άπαλλάξη από τό μορτύριό τού, έβλεπε καθρέφτη και τόν έπαινε γυλιέριο, κι' άπό, έτσι δυστυχισμένος έζησε λίγον καιρό άκόμα, πέθανε ύστερα καταφρονέμενος, κολαυόμενος, καταφρονέμενος, όπως τόν έννομιζον όλοι. Και τό πάτωμα τού κάκοψαν, δεν τώθισαν... (Τέλος τού Μαγεμένου Καθρέφτου)

Η μορφή της τελευταίας γυμων μου θυμίζει πάντα τή μορφή εκείνη που συνιδέει τούς στρατιώτες που έκινούσιν για τόν πόλεμο. Έρρίκος Άνις

Συνέχω σήμερον τήν έπεξήγησιν της σημιας των χρονίων της πασόντας καθ' ήν σειράν έγραφα ες τό προηγούμενον φύλλον: 15. Οκτώ σπαθί σημαίνει 3 μελαγχρόνιον κόρη διατεθειμένη ν' άποδεχθί τόν έρωτά σου, άνάποδα: άνοητον κόρην τήν όποιαν θ' άπατήση ένα κακό ύποκείμενον. 16. Έπτά σπαθί: μικρό χρηματικό ποσόν, τό όποιον θα ελποράζετε άνάποδα: τό ποσόν θα είνε ελίχιστον.

7. Άσσοσ κορμό: Έπιστολή που θα φθόση εντός όλίγου. άπόποδα: θα έμπεριέχη μίον δυσσχετιστον είδησον.

18. Ρήγος: Σανθός στρατιωτικός ή κάποιος βάνιστος και έπικίνδυνος άνθρωπος. άνάποδα: έπικείμενος κίνδυνος.

19. Νταμα: γυναικα κουσορμια, κολόγια, ζώσα κενόν βιον. άνάποδα: ή γυναικα θα γίνη επικίνδυνη για σάς με τήν καιλιαν της.

20. Φάντες κορμό: Είδησεις τός όποιας θα φέρη πρόσωπον όχι έμπίστον ή στρατιωτικόν κοπή διαγωγής. Άνάποδα: αί είδησεις θα είνε δυσσχετισται.

21. Δένα: Ταξειδιον ή άλλαγη διευθύσεως ελεχ διαμονής. άνάποδα: ή άλλαγη αύτή δεν θα φέρη εύτυχιον.

22. Ένεία: Έμικόδον, άργοπορια και αντίδρασις. άνάποδα: μάλλον έρωτικόν ή ομογενειακό.

23. Οκτώ: Έρωτικά διαβήματα. άνάποδα: ή έρωτική άπόπειρα δεν θα έπιτύχη.

24. Έπτα: Έρπαιγμός. άνάποδα: παιδαριώδης πολυλοία.

25. Άσσοσ: Εύχαριστήσιος και θρίαμβος ες τόν έρωτά. άνάποδα: μελαγχολία και δυσσχετιστοι είδησεις.

26. Ρήγος: άνθρωπος μνησίκαιος ή εήθηρ κοπήσ πιστεας ελεχ δικαιοσύνη έπίφοβος. άνάποδα: αί προσάθειαι του να κόμη κενόν, θα άποβουν ματαια.

27. Ντομα: χίρα. άνάποδα έπικίνδυνος γυναικα.

28. Φάντες, νέος μελαγχρόνος, δίσθυμος. άνοποδα, πρεστομάει κίποιαν προδοσιαν.

29. Δένα: δάκρυα και φυλακή. άπόποδα, ή άποδη δεν θα διοκρηθή πολύ.

30. Ένεία: προσηνίμα θανάτου. άνάποδα άπάληα γούτων.

31. Οκτώ: προαγγελμα άσθενείας. άνάποδα άποτιών γάμος.

32. Έπτα: λυπαι μικράς διαρκείας. άνάποδα άσπμαντοι ραδιοσυρτα.

Εχρητικά έσέζηρησεις

Όσα, καθώς είχετε τήν πασόντα, βγαίνον κατά σειράν χρονία όμοια, σημαίνον: Οί όσοι, όταν είνε άνά 4 στη σειρά σημαίνουσιν, άνά 3 ραδιοσυρτα. άνά 2 συνωμοκίνδυνος, άνά 3 συμβόλια δι' ύποθουσις, άνά 2 τιμάς, άνά 3 συμβόλια δι' ύποθουσις, άνά 2 σχέδια που καταρτίζουσιν δύο άνδρες. Ντάμες άνά 4 στη σειρά σημαίνουσιν άπολαύσις, άνά 3 συμβιβασμούς, άνά 2 συγκνήτρουσιν φίλων. Φάντες άνά 4 στη σειρά σημαίνουσιν φίλους, όμως συνυποθουσις, άνά 3 άνελικρινός φίλους, άνά 2 όμοια σχέδια, άνά 3 άποσιαν, άνά 2 άλ. μεγάλην έπιτυχίαν, άνά 3 άποσιαν, άνά 2 άλ. λογι ή επαγγελματός. Ένεία άνά 4 στη σειρά, άνά 2 μικρόν ώφέλιον. Όκτώ άνά 4 στη σειρά σύντομο ώφέλιον, άνά 3 σχέδια γά. άνά 2 άποθωμα μικράς διαρκείας. Έπτα άνά 4 στη σειρά ραδιοσυρτα άνθρώπων τού δόλου, άνά 3 εθνομοσύνη και άσθένειαν, άνά 2 μικροέρωτας.

ΑΠΟ Τ' ΑΝΥΠΟΓΑΧΤΑ

Ξίρω τα λόγια τά γλυκά κι' ώρατα που τίς νιές: κοπέλλες, έπιλανεύουσιν, Ξίρω τα λόγια τ' άφροσά και νια που θεριό μ'εργούν και το ζέουσι!

Ξίρω τό μένος που ό άγγίλιος όμύλον με ψυχής που κάποιον κόμον άνταμα, Ξίρω τα πλάνα τ' άνθια που άγαυοίονν τίς βραδύς και τρέφουσι με κλάμμα!

Ξίρω τά τρυφούδια τά σερτά, τά βράδνα το χορό που στήνονν τά σιοχιά κι' ό άγγίλιος, Ξίρω ποια ταριάζουσιν στην άγαπή χιλία για να σπαρτορησι τό κορμί τί θέλεις!

Ξίρω τίς κρυφές μογιές κάποιος τοιγγάνας Ξορκια, δίκης, κατάρης, χαί μαλά, βοτάνια, σ' Άσειρον τά πλάτια Ξέρω άγάπης πλάνας τ' όνειρο, που βραίεται γι' άλλη άγάπη σβάνια! Venetia 1920 Μάνος Καρελλάς

Τα Καλύτερα Διηγήματα Δια τους Άλλους

Έπι τέλους παρόρθως να κερδίση την προσοχήν της ζωής του, τον σκοπόν της εργασίας του: μία μικρή δική του κάμρα μες στο δάσος, στην πλαγιά του δασοτομημένου λόφου.

Όλην την ζωή του έβίωσε τα κοπάδια των άλλων, ώδήγησε τα άλογα των άλλων, άργασε τους άρσους των άλλων, εξύβλησε τα δάση των άλλων. Οί χάνδρες των χωρικών των άλλων έσκόπησαν άπ' αυτόν, χιούδαες έκατον τάδες όργιές ημεις. Έργιες άπο την κεράτση των άλλων κ' έλουσθη στο λουτρό των άλλων—τόν φιλαργόρον νοικοκυρών, οί όποιοι παρέχουν έπιμόνας εργασίας και δίδουν έλπίδας: ελλώστε ό,τι εύραστούναι. Τα ένδοματα του άνομη άνήκαν εις τούς άλλους, ούδέποτε κωμωμένα μού μέτρον του—και αυτά τα μπλώματα κολημένα από έστεις γυναίκες, άφου δέν τό παρόρθως να άποκόψη μία γυναίκα δική τ'ι.

Και δικό του δέν ύπηρχε τίποτε άλλο από τό άπογρανθέντα κόκαλι του, έκείνους τούς κωρωθέντας όμους, έκείνο τό βήχον στήθος και έκείνην την άδειάλευτα άσθματικήν άναπνοήν του.

Έν τούτοις ύπηρχε. Ύπηρχε άκόμη μία μισοτελειωμένη καμφοίλα πίσω από τό χωριό, έπάνω στο λόφο, στην άκρη του κερμένου δάσους.

Δέκα χρόνους έβασανίζετο με τό χείμαυρόν ένα ή δυό ξύλα τό χρόνο ούτως όστε τα κατώτερα δοκάρια έκτρινον ως εις ένα καλό σπύτι, ένθ τό άπεπανο έφαινοντο λευκά.

Ήτο ήδη επί τέλους τοποθετημένη ή στέγη, μία στεγή από χόρτα, τά περιθωρια και ή θύρα στην θέση των και τό κατώτερο δοκάρια έλατο μένα. Είχεν έξαντλήσει ό γούρος τάς τελευταίας του δυναμεις, κίποιε έφθανε να οβήση από την κούρσαν—κίποιος δέν ύπηρχε έκει να βοηθήση έκείνον πού ούάκερη τή ζωή του έξώστανεν εις βοήθειαν των άλλων. Και τίποτα περισσοτέρον δέν ειχε πού έπιθυμήσει παρά να μη πεθάνη προτού μπορέση να πεθάνη από ύδριαν στέγην.

Και ήδη ήτο ή κάμρα άτοιμη προς θεράμωσιν και ή γωνία της άναμμο, ή πρώτη φωνή πού θάναβε στη ζωή του σε δικό του τζάκι. Έσώθη στην παρυφήν του δάσους κ' έκει με μεγάλον κόπον έμαρψε μία άγκαλιά εύλα. Έπεσε να μεταφερθή στην κ' άγκαλιά εύλα, άλλ' έκείνος ήτο πλέον κωράλτος. Θέλει μία στιγμή να άναπαυθή κοντά στον κορμόν του δένδρου.

Ύγρα είναι τά μάτια του, θολή ή όρασίς του. Παραλυμένο είναι τό πρόσωπό του, τό πηγούνι του τρέμει τα χείρα του τρέμουν, βίαια σφύριζει ή άσπνοή του στο στενό στήθος και άδύνατα χτυπά ή καρδιά. Μεσα από την χιονιστήν άσπυλόν κοιλιάδα βίεται τή λευκή του κάμρα με την άνοική της θύρα λαμπρουν άπό τό φως της έσπερας. Είναι ή δική του κάμρα και σε μία στιγμή τού φαίνεται να είναι ούτη πού μαζάν, ώς αν κάπου στο άλλο μέρος του κόσμου.

Σφουγγίζει τά μάτια του και τώρα είναι ή κάμρα πληροτέρα άλλα δυσδιάκριτη άναμεσα εις τά δένδραλλάδα πού γίνονται όλονεν πικνότερα. Μόνον ό λευκός τοίχος κ' ή μάθη θύρα φαίνετα. Πίσω από τό δάσος βλέπει τον ούρανόν κίτρινον τό ψίχος συνταφάσσει τούς ίδρωμένους όμους. Η κάμρα έφρετε να θερμανθή... Τώρα είναι πάλι στην θέση της και από έδω μπορέση κ'ι διαμριένε τάς γωνίας και την όροφήν την βλέπει και σκέπτεται: «Εκει έως έξω άκόμα χρόνια... έως να μού δώση ή κοινότης βοήθεια άν δέν μπορώ μόνος μου.»

Ένα θερμόν ρεύμα περνά δι' τού σώματός του, άλλα δέν αλθάνεται τον έαυτόν του να μπορέη να σηκωθή από τα, πρέπει άκόμα να άναπαυθή λίγες στιγμές. Κοιτίζει και δέν συλλογιζεται τίποτε.

Έκει άκούεται κάπου ένας κρότος, ός να κτυπούν με τό σφυρί επάνω σε κορφή. Κ' έρχεται στο του του ή σέψις: «Τίως τόχα φέρετρο να πορφάρον;» Μετά τινά στιγμήν άκούεται ό έσπερινός ήχος της καμπάνιας από τό άλλο μέρος της λίμνης.

«Για τίνας την ψυχή χτυπά ή κορπίνα;» Ο κόμπος σκετινιάζει πάντοτε, εις ός να ήγε άπό τήν ήμίχλη πού της καλύβει. Ο κτύπος δέν άκούεται πλέον ούδ' ή κορπίνα ήχει, άλλα τώρα εις ός να βοήση τό δάσος. Σαν έπει να μαζέρη εύλα στην άγκαλή του και περταί με τό στομα επάνω ο' αυτό, κιά άπό πλευρόν έπινοσά περμένα στην γή φύλλα, κοντά

σε όξηραμένον δένδρο, μ' ένα λιθαρι ώς στη ριγία κεφαλής. Η λευκή κάμρα ύσταται εις την άκρη του λόφου εις τό μέσον των μαζών κορμών από τά κομένα δένδρα και ή μάθη θύρα κινείται εμπρός της ως να ρωτά κ' έπιληξιν: «Γά ποιον μ' έκαμε λικόν άφου αυτός δέν έρχεται;» Γιά άλλους έκαιεν ό Μιττι και την κόμρα του άκόμη. (Μεταφράσει S) JYHANI AHNO

ΟΚΤΑΣΤΙΚΑ

Δέν έξρω τι παληοι καυμοι με φέρουν στο παληο άκρογαλι και μου θυμίζουν την παληά ζωή, τά περασμένα χρόνια κ.λ. Δέν έξρω ποιοι άστανταμοι με φέρνουν στο παληο καναλι, έκαι πού μια ίερή στιγμή έγειρε ό ένας σ' άλλον την άγκάλη.

Μη μου θυμιάς κείνο τό βράδι στη βάρκα πούμασε πολλοί κ' ήταν ή θάλασσα ού λάδι κ' ήμισια όλοι σάν τρελλοί. Κ' έτσι ώς έσφύριζε τό κήμα, ή βάρκα γίνονταν πνοή κ' άπ' τής ζωής τό βαθύ μνήμα ο' άλλη μας έφερον ζωή. Ν. Σκαλκιάς

ΔΙΠΛΑ ΣΤΟ ΤΖΑΚΙ

Δίπλα στο τζάκι μόνος καθόμνος σβουβήν τή φωτιγονά ά θωροδ κ' άθλήτα όνοθε μου οασισμίνος γυρνά στον περασμένον τον καιρό!

Φως δια τότε μες στην κάμαρά μας, στο τζάκι έσπινθίζαν τά δαυλιά και λάμπαν κόκκινα σάν τή χαρά μας όταν άλλόταίμα θερμά φίλια.

Τώρα σκοτάδι γύρω και στο τζάκι σάχηρη, κηπος κ' ούόναρη δαυλιά, και λνόνοντας κ' έγω από τό φουράκι τής έσπινθίας, θουάμα να παληά... Ωριοπαθής ύπολοχαγός

ΑΥΤΟ ΘΕΛΩ

Σά έθάρης άγ.πηάνε μου, θά καθόμασε πάλι άγκάλιασέμου, στο σγατι παγκάκι του άνθε σμένου περβολιο, με'σ'υμμένο άπ' τή μωροδιά πού θά σκοπούν τ' άρηθ τάνθη. Και θά κωρησώμει πάλι γλυστρώντας στο κωσπρίσινα μονοπατία τις χρονης πεταλον.τοσε πού καθουνηται στα βελουδία κόκκινα τριαντάφυλλα. Τι όμορφα πού θ' α παίζουμε πάλι τ' κρυφτοβή σαν και πρώτα ξαναμυμοί άπ' την τρεχάλα; Και, σάν ού βελουδο κωρημίνον πίσω άπ' τή μεγάλη τριανταφυλλιά, ού πού πτώω με χαμο γέλιο μαδημένα τριαντάφυλλα φιλότατος σε σφιχτά στο στομα.

Μά γ'ό θάω σ'άν έρθης πάλι, αγαπημένε μου, τά φιλά μας να'να άδύνα κ' άμωρητα σ'άν πρώτα, και τά παιγνιδια μας ναχουν τή θεοτελλη κίτη παιδικιάστικη χαρά πού είχαν σ'άν ήμασε μικρά. Αυτό θέλω αγαπημέ ε μου. Δι: Κ. Χ.

ΤΟ ΣΟΝΕΤΤΟ ΤΟΥ ΑΣΚΗΜΟΥ ΝΙΟΥ

Πάντα λοιπόν στο κλάμα έγω θά λιώνω; Και σ'άν γελάω και σ'άν τραγοδύ, λίσω, άδύακοπα, νυχτόσπο-έμημωγών, παντοεινά σγολινά θά κλάω; Τι με βυθίζει σε μικρό έναν πόνο και τι κάθε όνειρό μου πνίγει όρατο; Τι, πού με κίνε; να με σ'άνηρ μόνο, στα έργα ή θλίψη, ή πλίσξη, έμε τό νέο

—Έθρονικά ή άκόμημα με σσταίνα. Κ' έσοι με προσπερνών στο δρόμο έίνε κρυφολοβόν ή με πονούν στη σκίτη, πώς θά πουθ'! Έμάθανε τι κίνο! Δραστηριοι τον πόνο μου έχουν κλέψει! Και να πουθ' κιά δέν μπορεθ, —ε; πεθάνω! Γενάρης 1921 Βαγγέλης Φάντης

ΓΑΕΝΤΙ

Σωπάστε νυχτοκόρακες και πάρε και σ' άγκιωνή κ' άφ'ήσαστέ με ήσυχ στην τίση μοναζιά μου. Την ώρα του μωσωνεζού ό πόνος μου φωντάνε: κ' έσπινθια μωσινά θά κιάη ή καρδιά μου. Σπατάσε, Ας μην άκουσθη άχο: κ' ούδ' όμιλο, ή λέρα μ' άφ'ήσε; χορδία άς ψιλλή τ' σκοπό μου τ' άλβες; προλόντιο άρχίζει ή έπιπέσινα κ' ή μεδσα άεθέρ, να κερνά στο γλέντι τ' άκόμω. Αίμω

Παληά Τραγουδιά

Τό τραγοδι πού κλαίει στη γωνιά έκαι του δρόμου λέε τά φρέλο σου λέει, λίσ και κλαίει τον καυμό μου

Είλε δ θρόλος παλιός κ' ήσων, λέει, ένας κρτίος, και π'ελος ό καυμός: ή μων πάντα ένας θρήςος. Και σ' άγάπησα, λέει, σ'άν άφρό, σ'άν ούθρα, σ'άν άχρό, σ'άν άνδρό, σ'άν πνοή στον άέρα.

Και σ' άγάπησα, λέει, κ' έλο λέει τ' ν καρμό μου τό τραγοδι πού κλαίει στη γωνιά έκαι του δρόμου.

Και γελοσος: ώχρά και θωροσος θλιμίντα λίσ και σ'άν ήταν νεορά κ' άνθη πού είχα σπορμένα.

Κ' ως περτοσος εμπρός είχα έκαι γονατίση ήσων λάμψη κ' άφρδς και στα χείρα έχει οβόσει.

Ήταν τ' άσπρα ή κερία πού είχαν γύρω άναμμένα; Αδεις μένει ή κερία και τά μάτια κλαμμένα. Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΑΡΙΑ ΠΑΡΘΕΝΑ

Ματωμένο κλαίει τό λιοβήλομα στα χόνια... Και σ' άκούω ν' αλλήλστασιν: «Μαρία Παρθένα, κ' πληρασμένο εις τό στόμα μου—τόν φίλησ' «πογομίντο τό κορμάκι μου—τ' ν ζέτανα' «κούφια και νεκρή ή καρδιά μου—τ' ν άγάπησα!» Σ' ένεορά μου πάλλεις ταπεινά: «Μαρία Παρθένα. (Μεταφρ. Γ. Δροσίνη) Μombert

ΑΡΧΑΙΟΙ ΣΚΟΠΟΙ

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΗΣ ΡΟΔΟΔΑΦΝΕΣ

Μιά φορά πού ό Θρησός, μαζί με την Τεπολίτη, την βασίλισσα των Άμυζώνων, περιπατούσε σε κάποιο δάσος των Άθηνών, είδε στην άκρη ενός ποταμού κάτω από ροδοδάφνες, ένα μικρόν σειληνόν να χαϊδεύ ή με την άκρη ενός κλαδιού κωρημίνον την τριανταφυλλένια μωσισα μιάς νύμφης: όλόμωγνος πού έκομμάτο πίνω στην προσωπίδα.

—Γιατί τάχα αυτός ό μικρός σειληνός, ρόττος ό Θρησός, περτάζει αυτήν την νύμφην πού κομμάται; —Και βέβαιω, είτε ή βασίλισσα, για τά την έσπινθη και να μωρεση ν' άκούση τά έρωτικά του λόγια.

Αλλά ή νύμφη δέν έσπινθουσε. Μόλις, για μία στιγμή, τά ρουθόνια της άνεκινούνητο στο κλαδάκι πού την άγγιζε.

Ο σειληνός έσπινθίστηκε τότε άλλο μέσον. Έγώμωσε τά δύο του χείρα με λουλούδια και τά έφριζε όλα, από ψιλλιά, στο λαμό της κομμωμένης άμαδρυάδος: ή νύμφη παρεμείρισε κωρτά με τό χέρι τό έιαφρό φουτιον άλλα χροιά, καθόλου να έσπινθη.

Ο σειληνός άρχισε να ηηδή γύρω της, σπάζοντας τά κλαδιά και κώνοντας μεγάλον θόρυβον, άλλα ή νύμφη πάντα έκομμάται, ένω τό άλαβαστήριον στήθος της άνέβαινε και κατέβαινε σ'άν κήμα άφρσιμένο.

Ο σειληνός έκρότησε τά χείρα, έφώνασε, τραγοδύσσε, άπεμμηθη τάς φωιάς των θηριών και των τρυφερόν πουλιών έβρουγήθη σον τό λροντάκι και έγογγυσε: σ'άν τό περιούσι, μά ή νύμφη έμενε πάντα ρυθισμένη στον ύνο της.

Τότε, έπειδή ό μικρός σειληνός άπελαμώμος άρχισε να κλαίη, ό Θρησός έλυθησθη τον έφρβον ήμίδον και τραβή τις τό σπαθί του τό χτύπησε επάνω στο βράχο. Το σπαθί του ήρωος άντήχησε με τρομερή κλαγγή. Αλλά ή άμαδρυάς έξασκοουθούσε νι κομμάτι άμείραχη έπάνω στα χορτάκια.

—Δέν έφρε; τον τρόπο, είτεν ή βασίλισσα των Άμυζώνων. Κ' έπιλησισσε στον Θρησός, κ' έκόλλησε φλογερά τά χείλη της στο στόμα του.

Η νύμφη κ' άκούσε δέν ήχο του φιλοσ, έσπινθη κ' άγκάλιασε μ' τα δύο της μωρτάκια τον λαμό του νεαρού κ' ήνηου.

(Μετ. Γ. Πρασός) Κατολή Μαντίς

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

Αρχιτέκτον πού μόλις είχε άρχίσει να έξασκη τό επάγγελμά του και να κερδίση μερικά λεπτά, ένθουσιώδης νέος, 24 έτών, ό,δ' πολύ άσχημος, άρκετά κομψός, μεγάλη καρδιά και μικρή πελατία—ίδω εν όλίγοις α' ουστάσιος πού έχω να σ'ς κίωω περσι τού κ. Παύλου Παυλή. Χαίρετε πολύ δια την γνωριμία; Κ' έγω άλλο τόσο. Μάθετε όμως δια ό κ. Παυλήσ συνθηξίσε καθε πρωί μεταξύ 10-11 να κινή την περιπατό του στο Ζ.πείριον και κατά προτίμητον στο δρομάκο πού τρωβή προς τό Στάδιον. Έτσιπροχθές την περασμένη Γεϊτή έκαθεντόν τ'νεπερπατοσ: γονηθσιν το δρόμο εύθυμο, σφουρίζοντας τούς «Ε.νυχθες», όταν άνεσληφθη πίσω του να έρχεται μία κυρία πολύ καθώς πρέπει και όδία, την οποία άκοουθούσε κ' ένα μικροκοκκιό κ' καταμωρο σκυλλάκι. Η κυρία έφαινετο πολύ σίε, κ' άν δέν ήτο μια μεγάλη άριστοκράτις, θά ήτον ίσπυλάς μιά μεγάλη κόκοτ, ή όποια δέν έβδισατο σ' όποιον κ' όποιον. Όταν όμως εινε κανείς νέος, άρχιτέκτον, εύθυμος και ό,δ' άσχημος έχει πάντα πεποθησιν στον έαυτόν του. Έσφ και ό κ. Παυλήσ δέν άρχισσε, βραδύον τό βήμα, να διαπλαρωθήτηνικου.αν.καιν' ίσζόνσνά τής ρίχνη φλογερά βλεμματα, φρονίζων να βαρδίζη εις μικρο άπόστασιν και εις τό ίδιο ύψος με αυτήν.

Η κυρία τον περιεβαλε μ' ένα έμπειρον βλεμμα, άπο κεφαλής μέχρι ποδιών, άνεμερσιος την άξίαν του και, μη εύρούσα αυτόν, προφανώς, άμω μεγάλη προσοχή, έπέσπινε τό βήμα της. Αλλά και ό κ. Παυλήσ, άνοιξε τά ποδια του κ' έτοι εύμείθησιν και πλάι πλάι και πού κοντά από πρώτα μάλιστα, τότο άνησυχισσε σφούδα τό σκυλλάκι της κυρίας, τό όποιον άρχισε να γαυγίζη μωσινώδως κατά τό ένοχλητικού κυρίου. Αλλο πού δέν ήθελε όμως ό κ. Παυλήσ, διότι τά γαυγίματα αυτά του έδωσαν άσφρημιν ν' άνοιξη κωρημίνουλα.

—Τι χαριτωμένο σκυλλάκι! είτε κωστάζων με τακερον βλεμμα την κυρίαν. —Ναι, εις ό υπεραισθησ; μου, άπήνητην έκεινη.

—Μά δέν διατρέχαστε κανένα κίνδυνον μέσα στο Ζ.πείριον, ώςτε να έχαστε άνάγκην ύπερσασιστού!

Και άπήνητην ή κυρία, κ' άνταπήνητην ό κ. Παυλήσ κ' έτσι ή ποθητή κωρημίνουλα άνοιχθήσ, χωρίς ν' άγγήση ό νεος μας να την μεταφέρη επί έρωσιμου έπιπεδου. Τής έξέστος λεπτομερής την κοινωνικήν του καταστασιν, τό εύθύ του μέλλον, την αίσθηματικήν του καρδιάν, τής έξωμολογήθη όλονεν έρωτα, την διεβερωσασεν ότι άν θελήση να ζήσουν μαζί θα την έχη μη στάση και μη βρέθη και έν τέλει της εσητήσιν ένα ραντεβου. Η κυρία άκούεσ όλον αυτον τον χειμαρρον των πυρίνων λόγων του, χωρίς ν' άνοιξη τό στόμα της, πράγμα τό όποιον ό νεαρός έρωτιλος έξέλαβεν ως συγκατάθεσιν. Το βέβαιον όμως εινε δια αυτή στην άρχή έφάνη διατεθειμένη να τον προσγγιση, προ τής έπιμονής του όμως μετέβαλε γνώμη κ' άπεφασισσε να παήη μαζί του.

Γ' αυτό, όταν της έξήγησε τό ραντεβου, αυτή του άπήνητησ: —Έστο, άφου έπιμένε ε, έλάσε αμω σ'ός πέντε ή ώρα στην όδον Εύαγγελισσας 253, εις ένα μεγαλο μωσιστροδικιο, θά μιπτει μεσα, θ' άνέβασε στο δευτερο πάτωμα κ' άκει θά με ζή ήσασε, δηλαδή θά ζητήσασε την κυρίαν Κατεργάου.

—Την κυρίαν Κατεργάου; —Ναι, και θά σ'ς οδηγήσουν στο δωμάτιο πού θάμαι.

—Μα γιατί τό ραντεβου μας να γίνη σ' ένα μωσιστροδικιο κ' όχι σε μία έξοκική μπίρα έλόγου χάριν. —Όχι, έ,μ...σε μπίρα παρεγγησται κανείς, ένω έκαι θα έμμεθα έν άσφαλεία, ή μωσιστρα εις δική μου.

Σ'ς άρίτων μόνους σας να φαντασθείτε άν ό κ. Παυλήσ ήταν τήμάλλη μέρα άκροβής στο ραντεβου του. Άκροβής; όταν τό φωλοί τής Μητροκόλας έσπινθισσε πέντε ή ώρα, κατέφθανε στο νούμερο 253 τής όδου Εύαγγελισσας. Είλε παράγεται στην ταμπέλα ότι ήταν μωσιστροδικιο, είδε όμως ταυτοχρόνως έξω από την πόρτα κ' ένα μεγαλοτρεπεζ έσοκονητο, του όποιοι ό σωφρέ έπαιξε μ' ένα μικροσκοπικό καταμωρο σκυλλάκι.

—Παργίνον, λέει στον σωφρέ, αυτό τό σκυλόμω δέν εις τής κ. Κατεργάου; —Ακριβώς έλας και τ' αυτοκίνητον. Η κυρία εις εις έπινω.

Αελιαμωμένος κάπως ό νεος μας άνέβηκε τή σκαλιά κ' έξυπνήσασε. Μία ήλιωμώμη κυρία παρουσιώσθη και τον ελτήγαγε.

—Παργίνον, την έρώτησσε, ή κυρία Κατεργάου είν' έδω; —Ναι έδω ήταν, μα πείε μια στιγμή έδω σ' ένα έμπορικώ τής όδου Έρμου και σ' ένα

εταροτο θά επιστρέψη. Θέλετε να την περιμένετε; Ο κύριος θά εινε δίχως άλλο ό κύριος πού θά τής άγοράση την τουαλέτα; —Την τουαλέτα! Πούά τουαλέτα; —Ναι, ή κ. Κατεργάου μου εις εις επάρμωμεν έναν κύριο πού θά τής άγοράσει μιά τουαλέτα δύο χιλιάδων δραχμίων. Αν θέλετε άποπο κωρηθ μωρείτε να την ίδίστε τί όραία πού εινε αυτή ή τουαλέτα περτάσε άπ' έδω. —Όχι, μερσι, θά περάσω άγοτέρα, έπέλασ κωρημίνουλημένος ό άτυχής άρχιτέκτον και κατέβηκε τέσσερα τέσσερα τά σκαλιά. Έκείνο όμως πού δέν έπεριμένε ήταν τό έξπ. γράμμα πού έλασε την έπομένην: «Μη μου κρατάς κώκη, μικρό μου φίλε, για τό μωρό μύθισμα πού σ'ς έδωκα χθές προσπαθήστε μάλιστα να έπω ραληθήτε αμω. Ο άριστοκρατικός και σπάταλος βίος τον όποιον περτώ μ' έβαναγάρουν να δίδω τά ραντεβου μου σ' μωσιστροδικια όπου ράβουν τουαλέτες δύο χιλιάδων δραχμίων, τάς όποιας σεις δέν είστε εις θέσιν ν' άγοράσασε. Έπεινο πού χρειάζεται σε σ'ς επί του παρόντος, έως ότου κίαιτε περσιουσ αν, εις μια μικρή φιλε νάδα ή όποια ν' άρκείται εις ραντεβου στο Βασιλικώ κήπο ή σ' ένα εζαροκλασιστρο. Φροντίσασε να την άποκτήσασε, άν θέλετε να ζήσασε εύτυχής, και μην παρακοουθούσεσ στην δρομω κυρίας πού δέν εις για τά δόντια σας. Χαιρεσασ. Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΞΕΚ ΤΟΥ ΦΑΝΟΥ, ΤΩΝ ΣΥΓΧΑΚΤΩΝ

Ζητείται έπιγόντως έραστής δια νεοράν μελόλυμνον. Δεκτοί και άνταρστοί. Ζητείται οδοντοτρός δια τον οδοντοπτόν σιθηροδρόμον Διακωρηθ-Καλημίνον. Ένωμιάται οδοντοτοσιστρία Τραπεζιστών. Απολώσθησαν δύο έκκατομύμια ρούβλια κωρημίνια έντός έφημεριδός. Παρακαλείται ό εύρών να κωρηθή τό χόρημα και να μάς φέρη την έφημεριδα. Απολώσθησαν 4 τένα μίς οικογενείας. Παρακαλείται ό εύρών να κωρηθή έπιστρέφον τά φορέματα των. Χοροί: Με πολλήν έπιτυχία έδόθη υπό τό κ. Ζ.τιη ύπουργού τής Παιδείας, ό έφετεινός χορός των διδωκάλων Διδάκαλοι και διδασκάλισσας έχόρυσαν όλες τής φιγοίρες του χορού τής κοιλίας. Ανωκωλογράφος θέλουσα να μάθη γωαφομηνην ζητεί θέναν με άμοιβήν καλήν. Τρέξασε! τρέξασε! δια να ζεσταθήτε. Ζητείται και ελφιστός. Ατεροσσοκίον: Κωρδς καός, ψυχρός και ά-άποδος. Θίλασσα τοικωμωδής εις την Βουλήν. Άνεμος ούσιος. Ύγρασία μεγάλη εις τούς τοίχους των άθηναίων δρόμων. Την έπίσραν αυμα, λάτρη, σαύρα.

ΣΤΟ ΧΟΡΟ

ΠΟΙΗΜΑ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΑΝ ΑΝΟΗΤΟΝ

Στό χορό των Συναπτών τον λαμρον κ'ι θαυμαστον είμαι μες σε θεωρείον!... Μεγαλείον!... Σερνανέν και κομφει να πετω πού άπαιτεί ό έσιός των κορτοίων!... Μεγαλείον! Ολοσ, σ'ιμ και γουβωίσε είμαι τό άνφάν γκατέ κωρ όν τε και κυρίων!... Μεγαλείον! Κ' ως σε νέον κόμ' ή φώ ή Λιλή και ή Φωφο μού προσφέρουν δεσμας τω!... Μεγαλείον! Είμαι στόχος τών ματιών των όραλων κορματιών Κ' όλες λένε «Μπά τον κρούον! Μεγαλείον! Ο Φάνης (του Φανούσ' των Συναπτών)

Δώρα της εωοχής

Σ τή γρίπη η Πεισματάρια σ'ν' σουβρία, σ'ν' κωνιάδα ζοφερά, ύπουλη σάν σωνοφάδι και κωμιά σ'άν πεθερά.

Σ' ένα μεγαλομύτη Στην έκκλησία όταν μπη; σ'άσους σε μία μεριά γιανάκωλλόνσθη μύση σουή/σουαί τουλεστ'άμεριά.

Σ τό «Κα κρις» Άπ' όλους τούς θαμωδών σου ζηλεύω τά κωρητάρια, γιατί άφου σ'αι σ' «Κα κρις» θάχουν αυτά κωρητάρια! Ο ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

ΞΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ ΟΙ ΑΡΓΟΜΙΣΘΟΙ

Έσπινθών να καταργήση όλες τάς άνομεις λέξες θέσεις, ό ύπουργός έκάλεσεν εις τό γραφείον του τούς νεαρούς ό έπαροδύμους και τούς ήρώτες: —Τι κίαιτε σεις έδω και πού εις ή ύπηρεσία σας; —Έπεινο άπεκρήθησαν: —Δέν άνελάβημεν άκόμη ύπηρεσίαν άφου είλασα ύπεροφθια, άλλα περιμένωμεν να πεωθούν θέσεις διά να τάς καταλάβωμεν, δι' αυτό τό κρτίος, μάς μ'άσθεδοτε μόνον με χίλια διακόσια φράγκα τον χρονον.

—Και πολλά εινε, είπεν ό ύπουργός. Όταν κωνοθούν θέσεις θά σ'ς κιάσασε έως τότε δέν ύπάρχει λόγος, να μωσδοτείσθε.

Και έπαιους τούς ύπεροφθίους. Κατόν ήλθε ή σειρά των τακτικών ύπαλλήλων εις τούς όποιους; άπηθύβησεν την αούτη έρώτησιν.

—Έπελοθύμεν, άπήνητησαν, όλα στα μάς άναθέτουν οι άνώτεροι μας ίεραρχοί κ'ός. —Και τί σ'ς άναθέτουσ οι άνώτεροι σας; —Τίποτα.

Και ό ύπουργός έπαιουσε και τούς τακτικούς ύπαλλήλους. Κατόν ήλδον ό τμηματάρχια. —Η ύπηρεσία μας εις σ'ουδιωσιστάτη, άπήνητησαν αούτοι. Συγκωρητρώνομεν την εργασίαν πού έπιτελούν οι ύπάλληλοι.

—Αλλά άφου οι ύπάλληλοι δέν έπιτελούν κωρημίνια εργασίαν και τούς έπαιουσα, δέν έχασε και σεις πλέον κωρημίνια εργασίαν. Και ό ύπουργός έπαιουσε ώσαύτως και τούς τμηματάρχιας. Ούς οι διευθυντοί και ό γενικός γραμματευσ διεσφυγον την παύσιν. Οι κλητήρες τού ύπουργουσιου ελθίσθων.

—Και σεις εις τί χρησιμώετα; ήρώτησεν ό ύπουργός. —Υπηρετούμεν τούς ύπαλλήλους. —Υπάλληλοι δέν ύπάρχουν πλέον, έτομώσασε πού σ'θεθε.

Από έξετέλεσεν όλες αυτές τάς άξιωμημωσούσους μεταρρομύμεις ό ύπουργός, ό όποιος ήτο πολύ εύσυνείδητος, άτορσους εις τί χρημείκε και αούτος. Έξέβρη έπ' όλίγας στιγμές και λομβάνων την πενίαν συνέταξεν την παραρτίσιν του. Είχεν άνακαλύψει ότι ήτο ό μεγαλειετος άργόμωστος. Alfred Capys

Ο γιατρός των... γεροντοκοιτισιών

(Δεσποινίδα Μαρίνα Γέροντα)

Άφου στο ράφι έμεινες, Μαρίνα, από γινάτι, ξυδάκι σου χρειάζεται να γίνεσ μαρινάτη.

Δεσποινίδα Ρ. Σ. (48 Μαριών)

Είπατε δια ενίοις τίποτε ίσως κανέναν, έφρος δέν βρηκήτηκαρδιά νάμπη' έρώτω με στα ποδια. Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ Κ. ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΤΟ ΡΗΜΑ "ΑΓΑΠΗ"

Ο ένεστός του είναι «ΑΓΑΠΗ... λέξες γλυκεία, θεία, ήδύτατη, λέξες πού κ'ι τού ήθελσα να πώ και μου πίκσαν μία σ'άμηναν εις την πλάτη.

Ο μέλλον πάλιν είναι «ΑΓΑΠΗ», διότι, κατά τό έμόν τσερβίλον, μίαν παιδίσχην όταν άγαπά; δέν έχει μέλλοντα έσεινη. Έχει... μέλλον! και ό άόριστος; και πάλιν «ΑΓΑΠΗ» διότι τό γοργόν και χάριν έχει, δός ήμιν σημερον διδάσκει ή γραφή και εις τ' άόριστα κανείς άς μη προσέχη. Ο παρακείμενος... δέν έχει έντελω, τό ρήμα τούτο, φίλε, τό προκείμενον έκείνην π' άγαπά; ποτέ της να μην έχη... παραξέμωνον! ΧΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΓΕ ΣΦΑΙΡΑΣ

Τά όλίγα έναπομείναντα άντίτυπα κωλονών εις τά γκαρφαί μας πρds 10 δρ. έκαστον. Αποστέλλονται και εις τας έπαρχιας. Κατά γενικήν όμολογ'αν εις τό πλουσιώτερον και έλικτωτέρον ει

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΣΤΗΛΗ ΑΜΑΡΤΩΛΗ
ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ ΕΝΑΡΜΟΝΙΟΝ

Δόξα σοι τῷ δεῖξαντι καὶ ῥύσαντι ἡμᾶς
ἀπὸ τοῦ ἀποκηράτιου πανδαμῶνιον,
τῆς τρέλλας τοῦ δαιμόνιον,
τῆ ἀμαρτίας τοῦ τελώνιον,
καὶ τῆς κολομβίνας τοῦ παντ...
ὅπερ Ἰκανὸν εἰς πειρασμὸν νὰ ἐμβάλῃ
καὶ τὸν ἅγιον Ἀντώνιον.
Ἄγία καὶ μεγάλη νῦν τεσσαρακοστὴ
μακρὸν ἄφ' ἡμῶν κρεας καὶ μακροῖον,
καὶ τῶν παξινοδακίων τὸ ὄψωνιον.
Φράξον τὰ ὄτα εἰς πάντα γέλωτα σαρδάνειον,
γυναικὸς χοιρὶ τῆς ὡς κανόνιον,
ἀπόφυγε βλέμμα φλογερὸν ὡς ποῖον βελόνιον,
νήστευσον στομα γλυκὸν ὡς πεπόνιον,
προσεύχου εἰς σιτήθος κομιτοῦ
ζουμρόν ὡς κισρολεμόνιον,
καὶ μὴ χάσκης ὡς κοθώνιον
ἐμπρὸς εἰς κάθε κοκόνιον
μὲ γάμπαν
ἀφρατην
ὡς κυδώνιον,
μὴ ἀδης
ἄτημα
ἀπολῶνιον,
ἀλλὰ γίνου
κατόιον,
ἀτόπλιον
ἐκ ψυχῆς
καὶ σαμάτος
πάν νόημα
γρονιεν
ἵνα σωθῆς
ἀπὸ πῖρ
το ὑποχθόνιον
καὶ ζατὴν
κλιρονομήσης
τὴν αἰώνιον.

Ὁ Πάτερ Παχουμιος

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Ἄμην ἄμην
φάσκα, ἡμῖν
συμβολίται ἡγοσητοὶ
καὶ συμβολίτριαι
προσφιλοὶ
ὅτι ψυχραιμία
ποικίσα πολλή,
διὰ τάπτα
καὶ εἰ μὲν καὶ αἱ δὲν
ἀπανδες
καταπεφυγμένοι ἐομέν,
τὸ ὅποιον
ἐνεκον τὸ κρῶν.
Καὶ γὰρ
τὰ καταπεφυγμένα
γεννῶσιν
εἰσὶ

τὸ σήμερον ἡμέρα τῆς μοδός
ἐφ' ἧ καὶ δροχμοδες μὴ παρῶν
γράφει ἐνθάπια ὁ πορῶν.
Κυτῶν γόνων παντοχόθεν
ἐν ταῖς ὁδοῖσι δεξιόθεν καὶ ζερβιόθεν
γυνος πολλός καὶ δεσποινίς
πανθάπασιν τειχοῖδους κοινῶς γυμνάς
καὶ σμερδαλέας ἀπορέον ἀπορῶν
δηρωτοῦμαι κοθ' ἐμὲ ἀπὸν
τίμιν τροπον το κατοτηρομένα θήλεο,
γρηαῖα καὶ νέα,
οὐκ πανθονοῦν ἐκ γριψ ἐν τῇ παγωνίᾳ,
κάθ' ὃ θουκορδῆς
κρωῖνα τρισπεριγραπίας καὶ ἀπηνῶς
δικτῆν γατακίον εἰ τῆς χιονός
τὸ ὅποιον κατοπιπῶσι ἴον.
Τοῦ κροναβάλεως γόνων ἀπελχομένον
τάπτην τὴν ἐσπερῶν
καὶ οὐριον ἀμικνοῦσαν
τὴν Καθορῶνισσαν Δεπτέρων
ἄλχηται νησθεῖα καὶ προετχῆ
καὶ καλῆ ψυχῆ,
τὸ ὅποιον
χαίρετα καὶ ἀνδῖον.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΕΥΘΥΡΑ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΙΕΣΟΔΡΟΜΙΟ

Ἄν δὲν παρῶ ἀπ' τὴν καρδία σου τὸ προνόμιον
θῶν το κονω το κορμῆ σου πεζοδρομιο,
καὶ τὴν ἄπονη κορδῆ σου, βοῆ Ἀνεξῶ
θῶν τὴν κῶνον ματιουλῶν νὰ τὴν παζῶ!

Ὁ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ

ΤΑ ΡΑΒΔΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ.

Περδῶ μ' π'λι μ'
Σκορδοῦ'λα καὶ κρεμ'δὸ-
καὶ πράσινες ἰλιές [π'λα
τ'ν Καθαρὴ Διψτέρα
θὰ φάμι πεταοτές...

Θ'μᾶσοι, οὐρὴ κατα
καῦμέν', αὐτίου τοῦ
τραγοῦδ' π' τοῦ τρα-
τραγουδάγαμα τὸν πα-
λην κρο πάσα χρόνου
φόντες πᾶναμα τ'ν
Καθαρὴ Διψτέρα σὸ
κούλ'μα; Κι στρουῖ-
ω-

μασταν κατὰ ἧς στοῦ γρασιδ' καὶ κρυπᾶνα
ταραμᾶ καὶ ληές καὶ ζῶμε μπρούσκου καὶ γένου-
ταν ἡ νῆλα τ' Μάμαλ!

Ταῦρα πέρασαν ἰκεῖα τὰ χρόνια, οὐρὴ γα-
λιάντρα μ', πᾶν καὶ πᾶν καὶ πῆσου δὲ γυρνᾶν, σὸν
τ'ς κλιεφτες ἀπ' πῆραν τοῦ λαγορνὶ ἀπ' τοῦ
μαντρί, Μάειδι σκορδοῦ'λα, μάειδι σ'κουμαί
δῆς καὶ τ' ρήγαν', μάειδι πεταοτές, μάειδι ἱε
τίπουτας. Ἰδῶ τ'ς πεταοτές τ'ς λιέν λογάνας
οἱ μαλογάνες οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι
τ'σες δὲν τρῶνε σκορδοουκρέμ'δα καὶ φεγ'νι
τ'ν ἀλιάδα σὸν οὐ σατανᾶς τοῦ λ'βάν', γιὰ
λιέει βρουμάει οὐ στόμας τ'ς καὶ δαῦτα, καὶ ἄια
βρουμάει πῶς θὰ φλιώνται μαθῆς οἱ κωφαροί,
ἀπ' δὲν κᾶν'νι καὶ ἄλλ' δ'λειᾶ, πέρι μάτς καὶ
μοῦτς τοῦ ποσίν'ε. Μ' τόνιν, θὰ μ' πῆς καὶ
ἀφιντῆ σ', σὰ δὲν τρῶνε ἀπ' αὐτίνα, τὶ τρῶνε
κᾶνε; Δὲν εἶνε χ'στινοὶ τ' Θεοῦλ' καὶ δὲ νη
στέβ'νε μαθῆς; Μαῦρ' ν'στῆια κᾶν'νε, μόν' ἀστ'
νὸ πᾶν κατὰ δαιμόν'. Καλλίτερα τρῶνε τὸ ρο
τ'ς Σαρακουστὴ πέρ' τ'ς Ἀπόκηγῆς. Δὲν τ'
ἀρῆσ' μαθῆς οὐ κατακοῦμέν'νε οὐ ταρμαῶς, τ'ς
βαράει στοῦν κᾶλον ὡς φαίνεσαι, καὶ γιὰ τᾶς
του ἐχ'νι ἕναν ἄλλον ταραμᾶ μελαφον, ἀπ'
τοῦ λιέν ματῆρου χαβιρό'. Τὶ σὸν πρᾶμμα εἶν'
αὐτίου οὐρῆ; ρουτῶν ἕναν ποληόφ'λου. Καλὸ,
μ' λιέει, γὰν τοῦ τρῶς καὶ γὰ γλιφ'τς καὶ τὰ δὰ
χ'τ'λά σ'. Μ' σὸν εἶνε ἔσ' νόν τοῦ δουμ'μῶσ'μι
καὶ μεῖς οἱ κωκότ'χοι! Μπαῖνον καὶ ἔλου μ' σ'
ἕνα μπακάλ'κου καὶ λιέου μιανοῦ μπακαλόγατ'
«πᾶσει, οὐρῆ κούτ'κου, νόμ' δυὸ δεκαρο
πούλες ματῆρου χαβιρό'». Ἰκεῖ τοῦ χαζοῦ ἐν'ξῆ
τοῦ σῆμα τ' καὶ στέκονταν καὶ μὴ τῆραὶ σὸν
τοῦ γόιδουρου καὶ θέλ' νὰ κηλοῖδῖσ'. Τὶ μὴ
κ'τῶς εἶται, οὐρῆ χαῖβάν'; τ' λιέου. Δυὸ χουν
τρῆς ματῆρου χαβιρό' εἶπα, αἰτι βάλτου γοθ-
γορα νόν τοῦ πάρου νὰ πᾶου καλλία μ'. «Τὶ
νὰ σᾶς δώκω με δυὸ δεκάρες πῶχ' οὐγδόντα
οὐκᾶ;» μ' λιέει οὐ μπακαλόγατος. «Ἐ, σὰ-
ἐχ' οὐγδόντα λιεφτῶ ἡ οὐκᾶ μὴ τ'ς δυὸ δεκάρες
θὸ μ' βολ'ς ἰκατὸ δρομοκῖο, προπαῖδῆια δὲν
ἐραθες, κολό μ';» Μ' ἰκεῖ ἀντὶ γιὰ οὐγδόντα
λιεφτῶ, ἐχ' οὐγδόντα δραχμῆς. Ἀπ' οὐρῆ Περ-
δικω μ' καὶ φριξον ἦλις, οὐγδόντα δραχμῆς ἡ
οὐκᾶ καὶ βρεσκονται χαζοὶ π' πᾶν καὶ τ' ἀγου-
ράζ'νι. Μ' δὲν πᾶν νὰ φάου ἀγκουναρια καλ
λίτερα νὰ ἰδοῦ τ'ν ἡγεῖα μ' καὶ νῆου καὶ τὰ
λιονᾶ μ' διάφουρου! Κι ἀπὲ τ'ρῶου ἰκεῖ στοῦ
μπακάλ'κου κατ' τενεκεδῆια στρόγγ'λα, κλει
σμένο. «Τ' εἶνε δὲ μέσα, οὐρῆ;» λιέου τ' μπα-
καλόγατ'. «Ἄστακοί', μ' ἀπουκρινεται. «Καλὸ
τ' ἀφῆνου καὶ, δὲν τὰ π'ραζου, μόνε τὶ ἐχ'νι
μέσα σ' ἀροῦτῶνα. «Ἄστακοί', μ' ματολιέει
αὐτίου, καὶ κόντεψα νῶν τ'ν πάθου καὶ γὰ σὸν
τοῦν κρολλοῦντ' τὸν παπᾶ, ἀπ' δὲν ἦξιρε τὶ
πᾶ νὸ πῆ ἄστακοί'. Εἶνι κατ' πρᾶμματα σὸν κα
βούρια μιγάλα, καὶ εἰ οὐ ἄπου δαῦτα τρῶνε
ἰδῶ. Ἄστακοί', γαρίδες, σουλουμοί, καὶ ἴλου
κατ' τέτοια μαραφῆια, κουντῶρβῆς τ'ς λιέν
καὶ ἔρχοντ' ἀπ' τ'ν Οὐγρόπ' κλεισμένα οἱ κ'τῆα
Κι ἕνας θεός ἔερ' τὶ μπακαῖα καὶ χιλῶν
ἀουτροκῆς εἶνε μέσα. Ἰφτάμ'σιν μερόν'χτα
νῆου νησ'τῶς δὲν τοῦ μαγαρίζου τοῦ στομα
μὴ τέτοια μαροκορῆλῆια. Χαλβᾶ καὶ ληές καὶ ἄι-
ου οὐ θιός Ἄμ τὶ κορτερεῖς ἀπὸ τοῦτ'νοῖς
ἰδῶ τ'ς τζερεμῆδες ἀπ' δὲν ξερενε γὰ φᾶνι μόνε
ξέρ'νε νὸ πᾶντε τοῦ λιεφτῶ τ'ς σὸν κορτοῖδα.
Κι ἄτρουγον ἄπου τέτ'να μονοχᾶ ἡ π' ἀρχίν'
σᾶν τωρα οἱ λιμα-μέν' νὰ τρῶνε μπρῆια καὶ
γὰρδες Ἄπ' γὰ μῆνια δεσπ'νῆς προῦψε πῶλιεῖ.
Ἐγὼ φαγο του μὸσ'μῆρ χαβιρό' μπρῆια καὶ
φῶ γὰ γὰ. Κύργιε λέησῶν! εἶτα μέσα μ'. Κατὸ
πᾶν τὸ πρᾶμματα, ἀγαγ' ἀγολία θ' ἀρχ
ισῶν νὸ τρᾶν' καὶ κανόνια νῶν τ'ς κᾶτο'νε στοῦ
σιουμάχ' νὸ πᾶν κατ' ἀνέμ' νὸ πᾶν.

Ταῦτα καὶ μένου
Μῆτρος Κουρ'νόγαλους

Τὸ Βίαιον τὰ καυώματα

ΚΑΤΕΒΑΙΝΕ

Δὲ μᾶς λῆς τί
ἐπαθες τῶρα τε-
λευτοῖα, ρὲ Μανιῶ
ἀνηλῆς καὶ ἀδυ-
σώπητη, καὶ ὄλο μὲ
γκρίνια τὸ πᾶς καὶ
ὄλο μᾶς παρασταί-
νεῖς δηλοδῆς τῆ
Λουτσία νὰ Λα-
μουρμούρα, ἔ; Τὶ
σοῦκακα, ρὲ μοβό-
ρα, τὸν κάλο σου
πατησα, γιὰ τὴ μα-
νέστρα σου ξύνισα
καὶ μοῦ κρέμασες
τρῆς ὄκοδες μαῦ-
τρα καὶ μοῦ βα-
σιῶς ἔψεγο σῆσι
ἀλλὰ μακαριτῆ Θεο-
τόκη; Ἡ μήπως
κοὶ μᾶς κων εἰς τὸ
βαρὺ, καὶ νορθῶ
δηλοδῆς νὰ πέσω
στὸ ποδάργια σου νὰ σὲ περικαλέσω καὶ νὰ ἐσ-
φιλισθῶ μπροστᾶ σου; Ρέ, ἀκουσον, ρὲ μικρό-
βια τῆς γοίμπης, καὶ κατὶ τέτοια εἶνε ποῦ δὲν
τὰ τρῶνε ἐγὼ, γιὰ νὰ ξέρης

Πίσματα καὶ πεισματικὸ
σὲ μένα δὲν περνᾶνε

ὅπως τὸ λέει καὶ τὸ ἄξιμα Ἄντρας εἶμαι, βλά-
μης μὲ τὸ-ομα, ντομάκι μὲ γκλέ ολέ, καὶ τῆνε
θῆλω τὴ γκόμενα μου φόρον ὑποτελῆς στὴν
ἐπε-υριαρχία μου ψιλῆ καὶ χαμηλῆ—ξηγῆμαι
σαρδελόζουμος;—καὶ γὰρ νὰ μὴν κᾶ-η. Κι ὁ-
ποτες μοῦ κωπινισθὲ ὁ γυῖστος, γὰν τῆς τρα-
βάω ἐνα μπερνιτῆ καὶ γὰν τῆς παίρω μέτρος
γιὰ κωντογούνια. Ἀμή; Ἐτὶ πρέπει νᾶναι ἡ
γυῖη, νὰ ὑποτοζεταὶ σὸν ἄντρα μέχρις βροα
μὲ ν' ἀγῆσω Ὅχι γὰν τοῦ κωντὸ γιουλέμα
καὶ γὰν τοῦ βγάνη τρεῖ ἀπιθαμῆς γλώσσα, σὰ
λυσοσμένο σικίλλι, γιὰτὶ τότες ἐχει καὶ πάντα
χερι κατὸ χέρι, ποῦ βγῆκε ἀπ' τὴν παράδεισος,
ὅπως λῆει τ' ἀμπεσνταριο-μαθῆς σὸ κειμενο;
Ἄβαρα τὸ λοιπὸ καὶ οὐ νὸ μοῦ δηλώσης ἀπο-
ταγῆ, πῶσι καὶ ἀφοσῶσι μέχρι κωμπόδεμα, γιὰ
νὰ μὴν τραβῆξω τὴν σουρταρα καὶ ἐκστρατέψω.
Καὶ τότενε θὰ γελᾶσθω τὸ γουρονῆ, θὰ σάνοῖζω
παραθυράκια σὸ στομάχι γὰν παίρνον ἀέρα
τ' ἀντεροπαταλήνια σου—εἶπα κατέβαινε!

Ὁ ΒΛΑΜΗΣ

Τὰ ἐπεισόδια τοῦ Γιακουμῆ ΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΜΟΥ

Χαίρε, ἀγαπίτσα μου, ποῦ υγες στὴ Ναξο
καὶ ἀπὸ τῆ λαχάρα μου πῆγα νὰ λυσοῖζω,
καὶ ἐπειδῆς ἔδαγκασα κάποιον νοσοκόμο,
ὄφου τα! μὴ βόλανε κλειδῶνι σὸ στόμα!

Χαίρε, καμαρούλα μου, μὲ τῆς δυὸ πορτοῦλες,
σὸ ποῦ πρωτοδέχτηκες καὶ κυρῆς καὶ δοῦλες,
ὄφου τα! σ' ἀράζουνε ἄλλοι, ὡ δυστυχῆ,
γιὰ νὰ ἐγκαταστήσουνε παρθεναγωγεῖα.

Χαίρε, Κατερίνα μου ἄσπρη καὶ ἀ μὸ λυτη,
εἰσω-η, καλοστηθῆ, ἀσπρη καὶ ξυπόλυτη,
ὄφου! ἡ ἀγάπη μας δὲν εἶναι περὶ χησιμη,
ἀφοῦ τὴν ἐκάνανε καὶ ἔγηγε νηοτήσιμη.

Χαίρε, Ποπαλέξαινα παπαδῆ ὄραια,
ὄφου! τοῦτα καὶ ἐπαθες

ἦσαν μοιραῖα
γιὰτὶ ὅτι ἐπαθες
τόπαθες (καὶ μεθες το)
ἐπειδῆς κωθόσουνε
πάντα σὸν Ἀκαθῆστο.

Χαίρε, Ὅριανο ἀ μου
ὄλο πῖρ καὶ λοβῶ,
ἐχ' χαμένα πῆγανε
τὸ κροσὶ καὶ ἡ φαβα
ὄφου! ὅπου σοδοτεῖλα
ἀπ' τῆ Σιντορινῆ,

τέτοια πρᾶμματα ἐμαθα
καὶ ἄλλες σοῦ το δίνει
Χαίρε, Μαργαρίτα μου,
τρωτῆ μου γυ αἶκα,
ἕναν στεφανο θηγες
καὶ σ' ἐτρόφαν δεκα
μὰ καὶ οἱ δεκα σ' ἀρῆκαν

καὶ, κακῆ μου μοῖα!
ἀπ' τοῖς δεκα σ' ἴλους σου
καὶ ἐγὼ σ' ἐπῆρα!

Ὁ ΓΙΑΚΟΥΜΗΣ